

[Hans Hødtøft.]

ud fra, at der ved behandlingen af et for dansk-norsk forsvar så alvorligt problem må have været tale om udarbejdede og gennemtænkte dokumenter. Hvad har den danske regering foretaget af henvendelser til den norske regering angående de meddelelser, man fik fra Norge? Bør ikke både tinget og offentligheden have orientering herom? Hvordan går det til, at de danske forventninger om, at i foråret i år ville der være sket en forstærkning af den militære dækning af Sydslesvig og Holsten, ikke har kunnet opfyldes? Der er dog sket en betydelig forbedring af Atlantpagtorganisationens militære styrkeforhold, siden der af den forrige regering med støtte fra den norske regering i 1950 blev ført en række forhandlinger om dette dækningsproblem. Atlantpagtorganisationen kan ikke være i tvivl om, at det hverken kan løses af Danmark eller Norge, og det må også være klart for Atlantpagtorganisationen, at en fortsættelse af forhandlingerne om en eventuel forstærkning af flyverdækningen af Danmark selvfølgelig må have som sin forudsætning, at spørgsmålet om dækning af Slesvig og Holsten med hærstyrker er løst. Det forslag, som regeringen har fremsat og socialdemokratiet har afvist, ville som bekendt betyde, at selvom Danmark sendte yderligere 2 500 mand til Holsten eller til Sydslesvig, ville der alligevel ske en splittelse af den militære dækning af Sydslesvig og Holsten med hærstyrker.

Hvordan går det til, at Danmark er blevet stillet overfor en sådan udvikling? Har hele den norske regering af hele den danske regering været underrettet om, at de norske styrkers tilbagetrækning til Norge fra Sydslesvig eller Holsten ville føre til, at der fra dette forår ville ske en svækkelse af den militære dækning af Sydslesvig og Holsten? Jeg spørger: Har den norske regering afvist en henvendelse fra hele den danske regering om at udsætte tilbagetrækningen?

Alle de ting, jeg her har berørt, er afgørende for at danne sig et klart indtryk af, om forsvarsministerens dispositioner med henblik på gennemførelsen af 18 måneders tjenestetid i Danmark har været forsvarlige eller ikke forsvarlige.

Må jeg så tilsidst gøre nogle bemærkninger om de retssager, der nu er iværksat mod de værnepligtige, som enten har erkendt at være eller formodes at være provo-

katører ved soldaterdemonstrationerne, da forsvarsministerens bekendtgørelse af 13. februar om 18 måneders tjenestetid forelå. Jeg vil gerne sige, at efter vor opfattelse kræves der ved behandlingen af disse ting både håndfasthed, smidighed og sund fornuft. Alle tre ting vil være påkrævet ved behandlingen af disse retssager, og det ville unægtelig have været en fordel, hvis vi nu havde haft en ny militær straffelov og en ny lov om militær retspleje.

Under den socialdemokratiske regering blev der i 1949 nedsat et udvalg, som skulle forberede forslag til ny militær straffelov og retspleje. Udvalget blev anmodet om at arbejde så hurtigt, at forslaget kunne fremsættes i samlingen 1949—50. Udvalget blev imidlertid ikke færdigt, og i den anledning efterlyste mit partis ordfører ved behandlingen af Peiterssensagen resultatet af dette ganske overordentlig langsomt arbejdende udvalgs virksomhed. Det blev dengang meddelt fra regeringen, at dets arbejde meget snart kunne ventes afsluttet, og den højtærede forsvarsminister gav rigsdagen et klart løfte om, at der i løbet af indværende rigsdagssamling skulle blive fremsat forslag om ny militær straffelov og retspleje. Trods dette ubestridelige løfte er der ikke sket noget på dette område, skønt der nu er gået et år.

Da vi i mit partis rigsdagsgruppe besluttede at stille denne forespørgsel, var vi egentlig slet ikke indstillet på at skulle inddrage alle disse problemer, som det nu, takket være forsvarsministerens udfordrende tale, har været nødvendigt at inddrage, men det er klart, at nu ønsker vi at yde vort bidrag til, at både det høje ting og dansk offentlighed kan blive anstændigt orienteret om både regeringens og vore standpunkter og motiveringer i disse livsvigtige spørgsmål. Vi agter ikke at sidde stille overfor en fra ministeriel hånd startet kampagne mod socialdemokratiet, som simpelthen går ud på, at vi, der gennem to år loyalt og korrekt har samarbejdet med regeringen i forsvars- og udenrigspolitiske anliggender, overfor offentligheden bliver fremstillet som folk, der lader sig deres standpunkter diktere i disse anliggender af valgtaktiske eller valgtekniske hensyn. Det er efter den saglige stilling, vi har taget, en bebrejdelse af en karakter, som vi ikke vil tie til, og nu er der på vor foranledning givet den højtærede forsvarsminister anledning til at gå alle de